

מ"ת 13569/02/22 - מדינת ישראל נגד ליאור בוחבוט

בית משפט השלום בחיפה

מ"ת 13569-02-22 מדינת ישראל נ' בוחבוט(עציר)

בפני כבוד השופט שלמה בנג'ו

מדינת ישראל

המבקשת

באמצעות שלוחת תביעות חיפה

נגד

ליאור בוחבוט

המשיב

באמצעות באת כוחו עו"ד גב' ורדה לב משרד עו"ד שרמן
מטעם הסניגוריה הציבורית

החלטה

בפני בקשה להורות על הארכת מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו בהתאם להוראות סעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו - 1996.

לפי כתב האישום, ביום 31/1/22, סמוך לשעה 06:30, הגיע המשיב למסעדת "משאוושה", ברח' העלייה השנייה בחיפה, אחז באבן, ניפץ באמצעותה את דלת הכניסה ונכנס פנימה לבית העסק.

הוא החל זורע הרס רב במקום, משליך אוכל ומזון לרצפה, שובר כלי מטבח, תולש חוטי חשמל ממקומם, מרוקן את תכולת המקררים ארצה, ושובר את קופת התשלום מהמרפסת.

הוא נטל מבית העסק, מכשיר טאבלט, טלפון נייד, וכסף מזומן בסך של כ-3,492 ₪, ועזב את המקום כשבאמתחתו רכוש גנוב.

בהמשך, פנה המשיב אל אתר בנייה ברח' עפרון בעיר חיפה, ניגש לרכב טויוטה, פתח את דלת הנהג, נכנס פנימה, הניע את הרכב, החל להזיז את מוט ההילוכים, אולם, בחור בשם אחמד סעדי אשר הבחין במעשיו של המשיב, ניגש בבהילות לרכב, ורק אז עזב ירד המשיב מהרכב, ועזב את המקום.

משם פנה המשיב לדירתו של דוד כהן, נכנס אל חצר ביתו, ניגש אל חלון הדירה, שבר שני שלבים בתריס החלון, וכשהבחין בזאת דוד כהן, יצא האחרון אל עבר הנאשם, צעק עליו כי יחדול ממעשיו.

בתגובה, המשיב ניגש, נטל לום ברזל באורך של 144 ס"מ, חזר לאותו דוד כהן, וניסה להכותו באמצעות לום הברזל בראשו. אולם, אחד מכלביו של דוד כהן, התנפל על המשיב, ונשך אותו ברגלו ובידיו. המשיב נמלט מהמקום.

משם ניגש המשיב לחניון עופר, ברח' עליית הנוער בחיפה, וניסה לפתוח דלת רכב מסוג מזדה, אולם נעצר על ידי שוטרי שהגיע למקום.

עד כאן המתואר בכתב האישום.

ב"כ המבקשת טען, כי מדובר בהתנהגות משולחת רסן, בה בתוך זמן קצר התפרץ המשיב למספר מקומות, וביצע עבירות תוך שימוש באלימות רבה, המקימה נגדו עילת מעצר בדמות של מסוכנות ועל כן יש להורות על מעצרו.

ב"כ המשיב לא חולק על קיומן של ראיות לכאורה, אך הוא חולק על קיומה של עילת מעצר, והציע חלופה. לעמדתו, לא מתקיימת בנסיבות העניין עילת מעצר, שכן, למשיב מיוחסות עבירות רכוש ולפי ההלכה הפסוקה, על מנת שתקום עילת מעצר בעבירות רכוש, נדרש שיהיה מדובר בעבירות רכוש בהיקף משמעותי ו/או בתכנון מיוחד, הכולל התארגנות של מספר אנשים, תוך הפניה לעקרונות ההלכה שנפסקה בבש"פ 5431/98 **רוסלן פרנקל ואח' נ' מדינת ישראל**.

עוד מוסיף הסינגור וטוען, כי אמנם בוצעו מס' עבירות בזו אחר זו, אך בסמיכות זמנים של כשעה. אין טענה שהמשיב מנהל אורח חיים עברייני, של עבריין רכוש, לעבירות לא נלווה שום תכנון, שום התארגנות. הפריצה לבית העסק הניבה שלל מועט ביותר.

כן נטען, למרות ההסכמה לקיומן של ראיות לכאורה, כי אין ראיות להתפרצות לרכב, רכב הטויטה היה פתוח, המפתחות היו בתוך הסוויץ', המשיב אמנם נכנס לרכב, אך הוא עשה כן כי היה לו קר ולא על מנת להתפרץ. כך גם לגבי הדירה של אותו דוד כהן. מעשיו של המשיב בשוברו את השלבים בתריסי דירתו של כהן, לא היו על מנת לגנוב, לכן, לכל היותר מדובר בהסגת גבול.

עוד צוין, כי מדובר במשיב הסובל ממחלת הקרוהן, נוטל תרופות, עושה את צרכיו בתדירות מאוד גבוהה, ולכן נכנס לתוך שטח חצר של אותו דוד כהן, שלא על מנת לפרוץ, אלא על מנת לעשות את צרכיו.

בנוסף, הציע ב"כ המשיב את אביו ודודו של המשיב כחלופות, הללו נחקרו בבית המשפט.

דין והכרעה:

התשתית הראייתית:

למרות הסכמתו של הסינגור, לקיומה של תשתית ראייתית לכאורית, המבססת את האישומים המיוחסים למשיב, הרי שבגוף טענותיו השמיע השגות על קיומה של תשתית כזו, ולכן נטלתי לידי את קלסר חומר הראיות, בחנתי אותו היטב, ולהלן אתייחס לתשתית הראייתית ולהשגותיו של הסינגור.

כהקדמה לסקירה שלהלן אציין, כי המשיב התפרץ לכאורה לרכוש ולרכבים, באותו אזור ובסמיכות זמנים.

ההתפרצות למסעדת "משאוושה" -

בחומר הראיות עדותו של המתלונן, יותם הולץ, שותף במסעדה, אשר מוסר, כי סמוך לשעה 07:00 בבוקר, הביט במצלמות האבטחה של העסק, על מנת לבדוק אם העובד שלו סידר את המשימות לאותו יום ואז הבחין שכל החלל החיצוני של המסעדה הפוך. הוא הגיע למקום, וצילם את כל הנזק באמצעות הטלפון שלו, תוך שהוא משתמש בכפפות.

הולץ הבחין בסחורה רבה שנשפכה על הארץ, באופן "ונדליסטי" כלשונו, בדלת הקדמית של המסעדה כשהיא מנופצת, בקופה הזרוקה והמרוקנת שנלקחו ממנה מזומנים, שברי זכוכיות רבות, צלחות מנופצות, מאוורר זרוק על הרצפה,

חוטאים קרועים ועוד, כמפורט היטב בהודעתו. הוא הזעיק את המשטרה למקום. הוא תיאר את היקף הנזק שנגרם לעסק.

הסרטונים של מצלמות האבטחה נתפסו, והם מתעדים את ההתפרצות.

ההתפרצות לרכב הטיוטה -

אחמד סעדי עובד באתר הבנייה, ברחוב עפרון בחיפה בתור עוזר בטיחות.

סמוך לשעה 08:00, בבוקר יום האירוע, נשוא כתב האישום, הוא עמד ליד עגלה שהייתה קשורה לטנדר הטיוטה, כאשר הוא לפתע שומע שמישהו הניע את הרכב. הוא התקרב לרכב, פתח את הדלת וראה אדם שהוא לא מכיר יושב במושב הנהג, הוא שאל אותו מי הוא, אך אותו אדם לא אמר לו דבר, אך טען שהוא התבלבל ברכב. הוא דרש ממנו לרדת מהרכב, והמשיב ירד מהרכב ועזב את המקום. הוא הבחין שבידו של המשיב טבלט שחור קטן וכמה שקיות קטנות.

בתיק פרוטוקול מסדר זיהוי תצלומים ודוח, לפיו אחמד סעדי, זיהה את המשיב וציין: **"זה הבחור שראיתי בתוך האוטו והיה ביד שלו טבלט ושקיות. 100 אחוז שזה הוא. שאלתי אותו מי אתה והוא ענה לי שהוא התבלבל באוטו".**

ההתפרצות לביתו של מר דוד כהן -

דוד כהן מתגורר בקומת קרקע ברחוב העפרון 7 בחיפה.

הוא מוסר כי באותו בוקר נשוא האירוע, היה לבדו בבית, כאשר לפתע שמע את שני הכלבים שלו נובחים.

הוא הבחין באדם שמנסה לשבור את החלון ואכן יצא אליו. אותו אדם (המשיב) רץ לכיוון שער הכניסה לדירה, וחזר אליו עם לום ברזל. בתגובה, שיחרר דוד כהן את הכלב שלו, אשר נשך את המשיב.

דוד כהן מוסיף ומוסר, כי הוא הבחין בטלפון נוקיה שחור בסמוך לכניסה, והבין שזה של אותו אדם שניסה לתקוף אותו. כמו כן, הבחין שיש לאותו אדם שקית ניילון שרשום עליה "משאושה". הוא אחז במשיב ורצה להזמין משטרה. המשיב הרים את אותו לום בו הצטייד, וניסה לתקוף אותו. כהן התנגד, נתן לו "כאפה לפנים", כלשונו, והכלב של כהן נשך את המשיב שנס מהמקום.

הסניגור טוען, כי לא מדובר בהתפרצות אלא לכל היותר בהסגת גבול.

סעיף 405 לחוק העונשין, מגדיר מהי התפרצות, וכך היא הוראת החוק:

"(א) השובר חלק חיצוני או פנימי של בניין או פותח במפתח, במשיכה, בדחיפה, בהרמה, או בכל דרך אחרת דלת, חלון, תריס, או כל דבר שנועד לסגור או לכסות פתח בבניין, או פתח הנותן מעבר, מחלק לחלק בבניין, נקרא פורץ;

(ב) ...;

(ג) ...;

(ד) "...".

העבירה הקבועה בהוראת סעיף 406 (ב) לחוק העונשין המיוחסת למשיב קובעת:

"המתפרץ למקום כאמור בסעיף קטן (א) [מקום המשמש למגורי אדם - ש.ב] בכוונה לבצע גניבה או פשע, או המתפרץ למקום לאחר שביצע בו גניבה או פשע, או נכנס אליו לשם כך, דינו מאסר שבע שנים".

הסניגור לא חולק, למעשה, על היסוד העובדתי של העבירה. לפי חומר הראיות ואף לפי גרסת הסניגור עצמו, המשיב שבר/ פתח במשיכה, או בדחיפה, או בהרמה את התריסים של חלון הבית של המתלונן, אותו דוד כהן, וזאת על מנת להיכנס לתוך הבית, כעולה מחומר הראיות.

הסניגור חולק על קיומו של יסוד נפשי לביצוע גניבה או פשע. לטענתו, כוונתו של המשיב לא הייתה לגנוב או לבצע פשע בדירתו של כהן, אלא המשיב התכוון לעשות שם את צרכיו הואיל והוא סובל ממחלת הקרוהן.

דא עקא, כי חומר הראיות מלמד, כי המשיב לא דפק על הדלת וביקש את רשות הבעלים להשתמש בשירותים, אלא ניסה להיכנס דרך החלון, ע"י דחיפת שלבי התריסים. וכאשר צעק עליו בעל המקום, דוד כהן, לא אמר דבר על שימוש בשירותים או ביטא מצוקה, אלא התעמת פיזית איתו, רץ והביא מוט ברזל באורך 144 ס"מ, וניסה להלום בראשו של בעל המקום (אגב, לא מדובר בלום ברזל, שהוא כלי עבודה, אלא במוט ברזל בניין, המשמש ליציקות בטון, ראו תמונה של המוט בחומר הראיות. האבחנה לעניין הנזק והסכנה הטמונה בשימוש בשניים סמנטית לחלוטין).

רק הודות לכלבו של כהן ניצל האחרון ממה שיכול היה להיות חבלה פטאלית ואולי קטלנית, שכן, חבטה עם מוט ברזל עבה מברזל בראש, עלולה להסב נזק משמעותי לכל אדם.

בנסיבות אלה, מדובר לכאורה בהתפרצות לבית מגורים וניסיון תקיפה סתם, ולא בהסגת גבול, כנטען על ידי הסניגור.

ההתפרצות לרכב המזדה -

אחזור ואזכיר לקורא, כי האירועים המצוינים לעיל, התרחשו האחד בסמיכות לשני, באותו אזור.

המשטרה הוזעקה למקום ההתפרצות הראשון, למסעדת "משאוושה". בדוח הפעולה מציין השוטר בר נביא, כי הגיע למקום, נכנס לעסק, פגש את הבעלים והבחין בנזק רב בתוך המסעדה.

הוא תיעד במצלמת הגוף והטבלט את הנזקים, תישאל את בעל המסעדה והחל גובה עדות, מאותו בעל מסעדה, יותם הולץ.

למקום הגיע בחור בשם מרדכי, שטען שהוא בעל עסק סמוך של פירות וירקות, ומסר שגם אליו ניסו לפרוץ לעסק ופיזרו פרטים רבים מהמחסן, שברו את הידית. בנוסף, הוא ציין כי הבחין בבחור חשוד הולץ עם הרבה שקיות. השוטר בר נביא

הפסיק את גביית העדות של הולץ, וניגש לאותו בית עסק של אותו מרדכי, הבחין בידית שבורה של המחסן בעסק שלו.

במהלך הסריקה בבית העסק הסמוך של אותו מרדכי, קיבל השוטר בר נביא, בקשר, אירוע נוסף של תקיפה ברחוב העפרון (אירוע ההתפרצות והתקיפה של אותו דוד כהן). השוטר ניגש לאותה כתובת, פגש באותו דוד כהן שמסר לו שמישהו ניסה לפרוץ אליו, ועזב את המקום.

השוטר החל בסריקות ברחוב העלייה השנייה, הסמוך, עוברי אורח מסרו לו שראו "בחור שנראה מסומם הולך לכיוון חניית עופר ברחוב עליית הנוער", השוטר רץ לכיוון, והבחין במשיב, שמנסה לפתוח רכב מזדה, שעמדה בחניית עופר, בכך שהוא משך בידית הרכב וניסה לפתוח את הרכב. השוטר ניגש אליו ועצר אותו.

השוטר מציין, כי הוא השווה את קלסטר פניו של המשיב לסרטון שהוא צילם במסעדת משוואשה, שם היה לפני מס' דקות וגבה את עדותו של אותו הולץ, בעל העסק, והבין, כי מדובר באותו משיב.

השוטר חזר יחד עם המשיב לדירתו של אותו דוד כהן, שגם אליו התפרץ המשיב לכאורה. כהן הראה לשוטר את מוט הברזל שבאמצעותו ניסה המשיב לתקוף אותו. כמו כן, מסר לו שהוא ראה את המשיב זורק שקיות לבנות של "משאושה". גם שקיות אלו אותרו ונתפסו על ידי השוטר (ראו צילומים בחומר הראיות).

בנוסף, סיפר לו דוד כהן, כי המשיב ניסה לפרוץ גם לרכב של פועלים באתר בנייה הסמוך (התפרצות לרכב הטויוטה).

השוטר ניגש אל הפועלים באתר, פגש באותו אחד סעדי, שסיפר לו על בחור שנכנס לרכב הטויוטה שעמד למקום, וניסה להניע אותו עם מפתח שהיה בסוויץ', וכן השליך טבלט לכיוון אתר הבנייה. אחד הראה לו את אותו טבלט והשוטר צילם את הטבלט הזרוק במצלמת הטבלט המשטרית, תפס אותו כמוצג (ראו מוצג וצילום הטבלט בחומר הראיות).

הסניגור טוען כי אין תשתית ראייתית המבססת התפרצות לרכב המאזדה.

סעיף 413 לחוק העונשין, הדן בפריצה לרכב קובע כך:

"הפורץ רכב או מתפרץ לרכב דינו מאסר שלוש שנים; עשה כן בכוונה לבצע גניבה או פשע, דינו מאסר שבע שנים."

סעיף 413א לחוק העונשין, מגדיר את המונחים המתייחסים לעבירות כלפי רכב. בין היתר, מבהירה הוראת החוק האמורה, כי הגדרת המונחים "פורץ" ו-"מתפרץ" היא כהגדרתם בסעיף 405 לחוק העונשין הדן בהתפרצות לבנין, **"כאשר במקום 'בניין' יבוא 'רכב'."**

נקרא אפוא את הוראות סעיף 405 (א) לחוק העונשין, עם השינויים המתחייבים מהוראת סעיף 413א לחוק העונשין הנוגעים להתפרצות לרכב, כך:

"השובר חלק חיצוני או פנימי של רכב או פותח במפתח, במשיכה, בדחיפה, בהרמה, או בכל דרך אחרת דלת, חלון, תריס, או כל דבר שנועד לסגור או לכסות פתח ברכב, או פתח הנותן מעבר, מחלק לחלק ברכב, נקרא פורץ."

סעיף 25 לחוק העונשין קובע כך:

"אדם מנסה לעבור עבירה, אם במטרה לבצעה, עשה מעשה שאין בו הכנה בלבד, והעבירה לא הושלמה".

חומר הראיות פורש תשתית ראייתית המלמדת על כך שהמשיב התפרץ בזה אחר זה לרכוש של אחרים, לבית העסק משואשה, לרכב הטיוטה, לדירתו של כהן, ובהמשך ניסה לפתוח דלת של המאזדה.

כאמור, השוטר בר נביא ראה את המשיב מנסה לפתוח את דלת המאזדה. המשיב עצמו נחקר ולא כפר בכך שניסה לפתוח את דלת המאזדה. הוא הבהיר, כי עשה כן בתמימות, כלשונו, והוסיף, שהיה זה, כנראה, "בשביל לקחת מצית סיגריות לא מי יודע מה" (שורות 51 - 53 להודעתו מיום 31/1/22). מכאן שהמעשה עצמו מבוסס היטב בראיות.

אשר לכוונת המשיב, שרשרת מעשי ההתפרצות הלכאוריים, בזה אחר זה, ובכללם ניסיון פתיחת דלת המזדה, כפי שנצפה על ידי השוטר בר נביא, והמשיב מודה בקיומו וטען שרצה לקחת מהרכב מצית, מלמדים, לכאורה כי מעשה ניסיון פתיחת דלת המזדה לא היה תמים, ואף ברור מגרסת הנאשם, כי התכוון ליטול מהרכב מצית. לכן מתקיימת תשתית המניחה גם בסיס לקיומו של יסוד נפשי.

מכלול הראיות מגבש איפוא את יסודות העבירה המיוחסת למשיב בדבר ניסיון התפרצות. עם זאת, עוצמת הראיות בכיוון הזה אינה גבוהה.

לסיכום, התשתית הראייתית מקימה יסוד סביר להרשעת המשיב בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום, ברף הנדרש על פי הדין (בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל (2005)).

עילת מעצר:

טוען הסניגור, כי אפילו אם קיימת תשתית ראייתית, לא קמה עילת מעצר כנגד המשיב מכיוון שמדובר בעבירות רכוש שאינן מקימות עילת מעצר. לעמדתו, מדובר באירוע מתמשך אחד, נעדר התארגנות ותחכום, שאינו עונה על דרישת הלכת **רוסלן פרנקל** לצורך קיומה של עילת מעצר.

אכן, ככלל עבירות רכוש אינן מקימות עילת מעצר, אלא שכמו לכל כלל, גם לכלל זה חריג. נפסק לא אחת, כי גם בעבירות רכוש, ואף בעבירת רכוש יחידה, הנעדרת סממני תחכום והתארגנות, תתכן מסוכנות אינהרנטית, נוכח נסיבותיה וקיומו של פוטנציאל להתפתחות אלימה. עמד על כך כב' השופט י. עמית בבש"פ 45/10 **פאדי מסארוה נ' מדינת ישראל**, שם התייחס לטענות דומות, מקום בו מדובר היה בעבירת רכוש יחידה, וכך פסק:

"כשלעצמי, אני מתקשה לקבל את הטענה, כי בכל מקרה של עבירת רכוש יחידה או עבירת רכוש לא מתוחכמת, לא קמה עילת מעצר. יש בגישה כדי לעודד בעקיפין ריבוי עבירות, שהרי כל שרשרת עבירות מתחילה בעבירה הראשונה, שמא יאמר העבריין לעצמו כי אין סיכון שייעצר ב"מכה" הראשונה...אלא שהעבירות של גניבת רכב או התפרצות לדירה גם אם אינן "מתוחכמות", הן מסוג העבירות שיש בהן מסוכנות אינהרנטית, נוכח הפוטנציאל להתפתחות אלימה. פריצה לבית או חצרים מערערת את הביטחון האישי של הציבור..."

דברים אלה שנאמרו באופן עקרוני ביחס לעבירות רכוש, מהדהדים פסיקה אשר הרחיבה את עילות המעצר בעבירות רכוש (ראו: בש"פ 3429/15; עמ"ת (חיפה) 21489-05-21; עמ"ת (חיפה) 60414-04-21; עמ"ת (חיפה) 24340-06-20).

בנדוננו, מדובר במי שהתפרץ לשורה של מקומות. הוא החל את מסעו בהתפרצות למסעדת "משואשה", תוך שהוא זורע שם הרס רב, הופך את המקום, קורע חוטים, משליך קופה לרצפה, וגונב משם רכוש; משם המשיך התפרץ לרכב טויוטה באתר בניה, "נתפס על חם" על ידי הבעלים ועזב את המקום; אך לא תמו מעלליו, הוא ניגש לביתו של דוד כהן, התפרץ לדירתו על דרך של דחיפת שלבי התריס. משהבחין בו כהן, לא נרתע המשיב וברח מהמקום. הוא התעמת עם כהן פיזית. נטל מוט ברזל בנין גדול, וניסה להכות באמצעותו את כהן בראשו. וכאמור, לולא כלבו של כהן שהתנפל על המשיב, ומנע את ההתקפה על בעליו, פוטנציאל המכה יכול היה להיות קטלני. גם כאן לא פסק המשיב. לכשעזב את ביתו של כהן, ניגש במורד הרחוב לרכב מאזדה וניסה להתפרץ אליו, בטענה שרק רצה ליטול ממנו מצית (יצוין, כי קודם לכן (באתר בניה) נכנס לרכב הטויוטה באתר הבניה והתניע אותו, דבר שאינו מתיישב עם טענתו המיתממת).

מכלול המעשים הפוגעניים, רצף עשייתם, בזה אחר זה, התעוזה שהפגין המשיב, הזעם והאלימות שהפגין לאורך ההתפרצויות, כמשתקף מהם, מלמדים על מסוכנות ממשית הנשקפת מהמשיב, שהוכיח את שנקבע בפסיקה שצוטטה לעיל, לאמור, שעבירות רכוש טומנות בחובן, פוטנציאל להתפתחות אלימה, ולעיתים אף מסכנת חיים.

יודגש, כי הסניגור לא טוען כי המשיב היה במצב שכרוטי ואף שלל את טענת המאשימה לשימוש בסמים. אכן לא מצאתי בחומר עדות לכך. אם כך הדבר, בהעדר חומרים פסיכואקטיביים "שתדלקו" את מצבו התודעתי של המשיב, והסירו מלפניו את העכבות, מסוכנותו ממשית וגבוהה. שכן, משמעות הדבר שהמשיב, כך פתאום, בהכרה מלאה, פתח במסע התפרצויות הרסני אלים ופוגעני (במאמר מוסגר יוער, כי בספרות המקצועית ישנו הסבר להתפרצות זעם פתאומית הרסנית המתבטאת בשרשרת של מעשים מוקצנים. התופעה נקראת criminal spin או בשמה העברי "סחרור עברייני"). זהו מצב בו האדם מתנהג באופן קיצוני או מוגבר יותר ממה שהתכוון, ולעיתים בניגוד לרצונותיו, לנורמות עליהן גדל או להחלטותיו. אנשים בסחרור עברייני עלולים לאבד במהירות את השליטה על ההתנהגות, הרגשות והקוגניציות, בעוד שהם מרגישים צורך קיומי לבצע את העבירות (ראו: פרופ' נתי רונאל, מסחרור עברייני ועד קרימינולוגיה חיובית (2010)).

זאת ועוד, תימוכין למצבו ההכרתי התקין לכאורה מצאתי באופן ביצוע המעשים הלכאוריים. נראה לכאורה, כי המשיב ידע היטב מה הוא עושה. וכאשר נעצר, נחקר ומסר גרסה תוך התייחסות לראיות שהוטחו בו, נמנע ממסירת פרטים שידע היטב כי יפלילו אותו גם כשהראיות היו סרטונים שתיעדו את מעשיו וכפר במיוחס לו.

סיכומי של דבר, קיימת עילת מעצר בדמות של מסוכנות לשלום הציבור.

עם זאת. גם מקום שקיימת עילת מעצר, מצוות המחוקק היא לשקול חלופה שפגיעתה בחירות המשיב פחותה יותר, לכך אפנה עתה.

חלופות המעצר:

אביו ודודו של המשיב הוצעו כחלופות. הם הציעו לפקח על המשיב במעצר בית בכתובת המשיב.

החלופות נחקרו ארוכות על מנת לתהות על קנקן. ככל שנחקרו ההתרשמות של בית המשפט הייתה עגומה מהן.

ההתרשמות הבלתי אמצעית מהשניים הייתה שהשניים אינם בקשר עם המשיב ואינם בעלי יכולות ומסוגלות לשמש מערך אנושי נאות לפיקוח על המשיב.

לשני החלופות עבר פלילי. אביו של המשיב בעל עבר פלילי בין היתר בעבירות רכוש וסמים. לאב אף הרשעה בעבירה של הפרת הוראה חוקית. לדודו שתי הרשעות בעבירות אלימות. ברי אם כן כי החוק אינו נר לרגליהם ולא ניתן להשתית אמון של בית המשפט על מי שבעצמו מפר את החוק בעבירות מהסוג בו הורשעו השניים.

השניים עובדים למחייתם בעבודת כפיים. האב סיפר כי עובד משעות הבוקר כמחלק מזון לנזקקים בין השעות 09:00 ועד 16:00-17:00 אחה"צ. הדוד עובד כמחלק מוצרי חלב מהשעה 02:00 לפנות בוקר עד 09:00, אב למשפחה. יוער, כי אף אחד לא הציג אסמכתא לתעסוקתו.

השניים אמנם טענו כי יפנו זמן ויתחלפו ביניהם, אך התרשמות בית המשפט מהצהרותיהם של השניים הייתה קשה. הם הותירו רושם לא אמין על בית המשפט, סתרו האחד את השני ביחס לשעות העבודה של האב (עמ' 9 לפרוט' ש 28-29 עדות הדוד, לעומת עדות האב בעמ' 7 ש 32 ועמ' 8 שורה 1), הסתירו עבר פלילי (עמ' 9 ש 18), ולא חשפו את כל הנתונים אודותיהם, שעות העבודה של השניים, מלמדות כי מערך הפיקוח המוצע לא יצלח (ראו פרוט' עמ' 9 למטה). לא ידעו את כתובת המשיב (האב בעמ' 8 ש 4-3; ש 8-6 הדוד בעמ' 9 ש 14-15). עוד יצוין, כי המשיב סירב למסור כתובת מגורים בחקירתו, ולפי החוקרים, נראה שהוא חסר בית (ראו דוח סודי במ/1 שהוגש לשופט המעצרים ביום 1/2/22), בניגוד למצג שהציגו בפני בית המשפט אביו ודודו, שבעדותם ניכר היה שהם לא יודעים בדיוק מהי כתובתו של המשיב, אם יש לו כזאת.

זאת ועוד, השניים לא היו מוכנים להפקדה כספית שתגבה את הצהרותיהם המילוליות בטענה שאין הם יכולים להרשות לעצמם. הגם שיתכן מאוד שזהו המצב, הדבר מקשה על יכולת בית המשפט להבטיח את קיומם של תנאים מגבילים ככל שיושגו על מי שמצהיר מראש שאינו מוכן או אינו יכול להפקיד כספים להבטחת מוצא פיו.

ההתרשמות הייתה שהשניים בתור קרובי משפחה של המשיב נחלצו לעזרתו ועשו כל שביכולתם לסייע למשיב, הדבר טבעי ושובר לב, אך ההתרשמות מהשניים הייתה בעייתית בלשון המעטה, הם נעדרו יכולות ונתונים לשמש חלופות ראויות וספק בעיני אם ניתן לסמוך עליהם שישמשו לבית המשפט עיניים בפיקוח על המשיב. אמת, אף חלופה אינה הרמטית וכל חלופה אנושית לרוב תהיה מבוססת קשר משפחתי, ואין בכך לגרוע ממנה, אך לעמדת, במקרה הקונקרטי, החלופות המוצעות לוקות בהרבה מישורים, וקשה יהיה להבטיח את תכלית המעצר.

סוף דבר:

באין חלופה ראויה אין מנוס מהארכת מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

עם זאת, ככל שהמשיב יוכל להציע חלופה ראויה ואף חלופה מוסדית ישקול בית המשפט באהדה אפשרות זאת בתנאים מתאימים.

החלטה זו תהווה אסמכתא למעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, ט"ז אדר א' תשפ"ב, 17 פברואר 2022, בהעדר
הצדדים.